

jeg være enig med den ærede Minister, naar han udtalte, at det i en Sag som denne var vanskeligt at benytte det private Initiativ. Jeg kan altsaa ikke andet end takke den ærede Minister for hans Udtalelser, som bebudede os, at han vilde tage Sagen i sin Saand fremdeles ligesom hidtil, og jeg vil haabe, at han da ved Siden af det Forslag, som her foreligger, vil tage alt det velvillige Hensyn, han formaar, til den af os ifjor afgivne Betænkning over det, og i dette Saab vil jeg opfordre den ærede Forslagsstiller til at tage Forslaget tilbage, thi jeg ser som sagt ikke, hvorledes det skulde være os muligt til nogen Nytte at arbejde videre i denne Samling paa denne Sag.

Fredriksen. Jeg kan ikke Andet end fremhæve, ikke blot for det ærede Thing, men jeg vilde ønske, at jeg ogsaa kunde gjøre det for det hele Land, af hvilken Bestaaffenhed de ærede Medlemmers Sver for Reformen paa den anden Side er. Selv indbringer man gjennemgribende Reformforslag, det ene efter det andet uden mindste Hensyn til Regjeringen eller Landstinget, om hvilke man forsaavidt man overhovedet om den Slags Ting kan vide Noget — med positiv Visshed kan sige, at Landstingets eneste Svar paa Forslagene vil være at forkaste dem uden Ord, naar de komme indenfor Landstinget. Men naar vi Andre indbringe Reformforslag og derved tro, at vi gjøre, hvad der er vor Skyldighed for at bringe Fremfridd tilveje her i Landet, bebrejder man os, at vi benytte det private Initiativ, og ikke blot bebrejder man os dette fra den Side, men ogsaa at vi ikke have forhandlet med Regjeringen. Man undrer sig over, at det er vore egne Forslag, vore egne Ideer, som vi gjøre gjældende i disse Forslag, og at vi ikke søge at fremstille Regjeringens Anskuelse. Det er fra den Side, hvor man selv saaledes siger at ville Reformen, at man gjør disse Betragtninger gjældende ligeoverfor os. Men jeg tror, at naar man ser nærmere paa den Fremgangsmaade, der anvendes, som jeg tidt har haft Leilighed til at fremhæve baade her i Thinget og ligeoverfor Befolkningen her ude i Landet, hvor jeg har kunnet det, vil man tilstrækkelig tydelig faae Omsyn op for af hvilken Bestaaffenhed den store Sver for Reformforslag er. Overfor selve Sagen kan jeg ligeledes kun undre mig over, at man virkelig vil bebrejde os dette, at vi fremlægge vore egne Anskuelse om den Maade, hvorpaa denne Sag bedst bør ordnes, og at vi ikke der rette os efter Udvalgets Flertal, som om det var en Forslagsstillers Skyldighed at rette sig efter de andre Medlemmers Overbevisning om, hvorledes en Sag skal ordnes, og fravige sin egen personlige Mening om den Ordning, som han anser for retfærdig og rigtig. Naar undrer jeg mig rigtignot derover efter Bestaaffenheden af de Grunde, som ere fremkomne derimod. Jeg behøver blot at henvise til

de Grunde, hvormed det ærede Medlem, der var Ordfører ifjor, har modtværet sin Anskuelse. Men dette Argument, som han nu sidt troede at kunne gjøre gjældende, at man snarere burde tage Hensyn til Skatter end til reale Byrder, snarere der end her burde give Erstatning, viser tilstrækkelig dette, idet det jo dog er klart, at Skatterne forandres og omindrnes, og at deres Egenstaber, navnlig de juridiske Egenstaber ved dem, i denne Henseende staa i fuldstændig Modstning til de reale Byrder. Jeg skal for Øvrigt tilstaa, at det heller ikke forekommer mig, at den ærede Minister kunde vente, at man skulde tage Hensyn til de Betragtninger, der ere gjorte gjældende fra Regjeringens Side. Jeg har i det Mindste ikke hørt saadanne Betragtninger, der kunne gjøre Indtryk paa mig. De Betragtninger, som den ærede Minister navnlig henviste til, maatte vel være de finansielle Indvendinger, som jo ogsaa bleve fremdragne af det ærede Medlem for Randers (S. Nee). Men jeg har tilladt mig at fremhæve, og skal atter her gjøre det, at der dog er den største Forskjel paa dette og paa Tilbringelsen af andre finansielle Byrder, som ogsaa jeg har været meget betænkelig ved. Jeg har i sin Tid gjort de Betæneligheder gjældende ved den jydde Jernbanesag. Men her bindes ikke Midlerne. Ved at udstede Jernbaneobligationer og bygge Baner for Pengene, bindes Kapitalerne; men de Kapitaler, som her bindes, som her kræve Udstedelsen af nye Obligationer, komme jo igen paa Folks Hænder, som maa anvende dem saaledes, at naar man se paa Laaneforholdene i det Store, Kapitalmarkedet i det Hele og ikke ensidig paa enkelte Former, kan det ikke udøve nogen som helst Indflydelse. Det, jeg har sagt, var, at der vel kunde tænkes Indflydelse paa enkelte Punkter, men noget Saadant opveies ved anden Bevægelse paa andre Punkter, jeg har vel — som det ærede Medlem for Randers bemærkede — sagt, at det kunde tænkes at udøve en liden Indflydelse paa Statsobligationerne; men jeg tror ganske vist, at det, navnlig naar det blev en forstandig Lov, som ikke kunde give Anledning til pludselige Omvæltninger, en maadeholden Lov, ikke vilde indtræde saadanne Virkninger. Naar antager jeg dog ikke, at det skulde være afgjørende at sætte en Kredittasse istedetfor Staten. Da det er en saa ringe formel Forandring, naar Kredittassen for Øvrigt blev indrettet med samme omfattende Virksomhed, som vi her have tænkt os for Statens Vedkommende — der behøver ikke derfor at fremkomme nogen Forandring i Lovens Bygning — saa vilde jeg for mit Vedkommende, naar det netop gjaldt, ganske vist ikke have Noget at indvende mod en Kredittasse istedetfor Staten. — De Udtalelser, som fremkom fra den ærede Minister, interesserede mig for Øvrigt i høj Grad. I Forbigaaende maa jeg bemærke, at det vel var mig bekendt, at Regjeringen ikke havde faaet sine